

Isaia 9:8-12:6 – Doar rămășița va fi mântuită, și doar după ce se va întoarce la Domnul

Profeția din aceste capitole este formată din trei secțiuni:

- 9:8-10:4 – Profeție care anunță pedeapsa lui Israel (Regatul de Nord)
- 10:5-27 – Profeție care anunță pedepsirea uneltei prin care Domnul și-a disciplinat poporul (Asiria), precum și izbăvirea rămășiței din Ierusalim
- 10:28-12:6 – Profeție mesianică ce anunță restaurarea creației de către Mesia și izbăvirea finală a rămășiței poporului evreu

Prima profeție (9:8-10:4) deci anunță pedeapsa lui Dumnezeu asupra Regatului din Nord. Această profeție s-a împlinit atât în anul 733 î.H. prin invazia lui Tiglat-Pileser, cât și în anul 722 î.H. când Samaria a căzut definitiv și poporul a fost dus pentru totdeauna în robia asiriană. Deși Isaia este în Regatul de Sud, iată că el anunță și pedepsirea poporului evreu din Israelul de Nord. Oare de ce? Această profeție a fost pentru Israel sau pentru Iuda? Probabil pentru amândouă regate. Ieremia de exemplu a rostit profeții și pentru popoarele din jur și a trimis acestor popoare conținutul mesajului său (vezi Ieremia cap.27). Deci este posibil ca mesajul lui Isaia din acest capitol să fi fost trimis și Israelului de Nord. În același timp mesajul este relevant și pentru Iuda. Iuda se putea bătea cu pumnul în piept zicând: ***Eu sunt poporul ales, pedeapsa Domnului nu mă va atinge, căci El este de partea poporului Său pe care l-a răscumpărat din Egipt cu mână tare și braț întins!*** Pedepsirea Israelului de Nord însă, era o demonstrație clară pentru Iuda, că Domnul nu va ezita din pricina fărădelegilor să își pedepsească cu mână tare și braț întins însuși poporul Său. Ducerea în robie a Regatului de Nord prevestea ducerea în robie a Regatului de Sud. Domnul nu este părtinitor. Nu doar că nu Își favorizează copiii, dar de la ei are mai mari așteptări decât de la neamurile din jur, și astfel, pedeapsa Domnului asupra poporului Său va fi cu atât mai aspră, cu cât resursele de care a beneficiat el au fost mai mari! Pedepsirea unei părți din poporul Domnului trebuie mereu să fie pentru cealaltă parte din popor un prilej de smerenie, de cercetare, de pocăință și de învățare a fricii de Domnul.

Isaia subliniază motivele pentru care pedeapsa Domnului este necruțătoare față de Israel. Aceste motive sunt:

- Mândria și îngâmfarea poporului care nu ia aminte la pedeapsa Domnului deja împlinită printre ei. (9:9-10)
- Poporul se încăpățânează și nu se întoarce la Cel ce Îl lovește (9:13)
- Liderii duc poporul în rătăcire (9:16).
- Poporul se lasă dus în rătăcire (9:16)
- Toți sunt niște nelegiuiți și spun mișelii (9:17)
- Răutatea și invidia din mijlocul poporului: ***nimeni nu cruță pe fratele său!*** (9:18-21)
- Nedreptatea din popor (10:1-2)

Aceste motive ar putea fi grupate în trei categorii majore, în trei cauze majore:

1. Inima mândră care nu se smerește în fața pedepsei Domnului.
2. Relația bolnavă și idolatră dintre lideri și popor.
3. Relațiile din mijlocul comunității dominate de răutate și mâncătorie.

Pedeapsa Domnului se revarsă treptat peste poporul Său, și scopul este pocăința și vindecarea acestuia. Tragedia este că mândria inimii poate face pe poporul Său să nu se smerească în fața pedepsei. Deși pedeapsa este evidentă, ea este negată și se anunță vremea restaurării și binecuvântării: ***Au căzut niște cărămizi, dar vom zidi cu pietre cioplite, au fost tăiați niște smochini din Egipt, dar îi vom înlocui cu cedri.*** Acest lucru se datorează mândriei. Restaurarea nu poate avea loc fără pocăință, fără a recunoaște că ești sub pedeapsa Domnului, că ai greșit și că meriți această pedeapsă. Pedeapsa Domnului nu este haotică, nu este la întâmplare, nu este imprevizibilă. Pedeapsa Domnului este cauzată întotdeauna de fărâdelege. Prezența pedepsei demonstrează realitatea fărâdelegii din popor, și cheamă poporul la căință. Dar pentru a recunoaște că ai greșit și că trebuie să te schimbi în mod radical, ai nevoie de smerenie. Mândria din inimă va glăsuși mereu: ***nu tu ai greșit, ci ceilalți! Aceasta nu este pedeapsa Domnului ci o încercare! Nu e nevoie de pocăință!*** Mândria te orbește în fața pedepsei Domnului și blochează procesul pocăinței.

Un alt factor devastator pentru starea spirituală a națiunii este relația bolnavă și idolatră dintre lideri și mulțime. Liderii sunt corupți și fățarnici și croiesc cărări strâmbe pentru popor. Poporul îi urmează. Profetul nu vede însă în popor o victimă. El nu condamnă doar faptul că liderii duc poporul în rătăcire, ci și faptul că poporul se lasă dus în rătăcire. Deși poporul are un acces mai mic la informație și la educație decât liderii lui, cu toate acestea profetul consideră că Lumina și Glasul Domnului sunt destul de puternice pentru a atinge conștiința poporului. Glasul Domnului se aude cu putere prin creație, Lege și profeții Săi, astfel încât poporul nu are nici o scuză. Este deplin responsabil de situația lui, și este dus în rătăcire de liderii lui pentru că a ales să se lase dus în rătăcire.

Elementul principal acuzat de profet în popor vizează calitatea relațiilor celor din popor. Israel a fost ales de Domnul pentru a fi preotul Său printre popoare. Împlinind legea iubirii (iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!) el putea lumina în întuneric și fi o oază a binelui și a păcii printre popoare. Binecuvântările materiale nu făceau decât să atragă atenția celorlalte popoare asupra lui Israel. Adevărata mărturie a acestuia însă deriva din împlinirea poruncilor Domnului, după cum este scris și în Deuteronom 4:5-8:

- Iată v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: *Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!* Care este într-adevăr neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?

Relațiile din Israel erau caracterizate prin invidie, mâncătorie, răutate și nedreptate. Concluziile profetului sunt tragice:

- Fiecare jefuiește în dreapta și...în stânga
- Nimeni nu cruță pe fratele său

Răul este generalizat în popor: fiecare jefuiește, nimeni nu cruță. Mila lipsește cu desăvârșire. În schimb, găsim judecată, nedreptate, răutate. Pedeapsa lui Dumnezeu asupra poporului Său este în primul rând de natură spirituală. Poporul este în primul rând pedepsit prin faptul că:

- Domnul Își ascunde Fața de la el,
- Este lăsat în voia minții lui blestemat,
- Este condus de lideri mincinoși,
- Este lăsat în orbire și împietrit,
- Este lăsat rob fărădelegii,
- Unitatea este luată și răutatea domină relațiile din popor,
- Țara e plină de cruzime, judecată și nedreptate.

Pedeapsa fizică nu face decât să oglindească realitatea pedepsei spirituale. Absența ploii, lipsa recoltelor și foametea din popor oglesc foamea spirituală și absența Duhului lui Dumnezeu dintre ei, bolile fizice sunt un corespondent al bolilor spirituale care transformă în ruine relațiile din popor, faptul că sunt dați pe mâna vrăjmașilor demonstrează că ei sunt lipsiți de protecție în războiul spiritual și sunt dați pe mâna celui rău, care le întunecă mintea și îi ține robi fărădelegii. Deci pedeapsa Domnului pentru poporul Său are în primul rând o dimensiune spirituală. Dimensiunea fizică a pedepsei nu este decât un ecou al realităților spirituale deja existente în sânul poporului.

Acest tablou al judecății ne aduce aminte de cap.5. de data aceasta celebra expresie din cap.5: ***Cu toate acestea mânia Lui nu se potolește și mâna Lui este tot întinsă*** se repetă de patru ori. Conform versetelor 12 și 13 din cap.9, mânia se poate potoli doar dacă poporul se căiește și se întoarce la Domnul. Dacă nu face acest lucru mânia Domnului va fi potolită doar prin pedeapsa veșnică din iazul cu foc. Spre deosebire de cap.5 însă, profeția judecății este succedată de profeții mai luminoase, și anume cele din cap.10 și mai ales din cap.11. Înainte de a analiza aceste profeții aș mai comenta puțin versetul 11 în care Sirienii se luptă împotriva lui Israel. La prima vedere nu are sens, căci Sirienii erau supușii lui Rețin, iar Rețin făcuse alianță cu Pecah, regele lui Israel, și vrăjmașii lui Rețin erau asirienii și nu sirienii (poporul lui). Această aparentă eroare a lui Isaia nu face decât să ne demonstreze cât de fidel este textul biblic realităților istorice din acea vreme. Dovezile arheologice indică faptul că Tiglat-Pileser era recunoscut prin practica sa de a alătura oastei sale soldați din zonele cucerite de el. Cum Siria a căzut sub furia lui Tiglat-Pileser înainte de Israel, este logic ca o parte din sirieni să fi făcut parte din oștile împăratului Asiriei care au invadat Israelul condus de Pecah.

Următoarea profeție (10:5-34) anunță pedepsirea Asiriei și mântuirea rămășiței din Ierusalim. Imperiul Asirian este descris ca o unealtă în mâna Domnului. Nimic nu este la întâmplare în istorie și nu are loc fără voia Domnului. Nici un imperiu, și nici o împărăție nu s-a ridicat în istorie fără voia Domnului. Domnul a hotărât ascensiunea asiriană cu scopul principal ca poporul Israel să fie pedepsit. În mod cert, a avut în vedere și pedepsirea altor popoare. Dar în primul rând, s-a urmărit pedepsirea Asiriei. Nu este absolut deloc întâmplător că ascensiunea asiriană a debutat chiar în perioada în care Israel s-a despărțit de Iuda. Atunci când a apărut dezbinare în poporul Domnului, puterea vrăjmașilor a crescut exponențial. Chiar dacă Israel părea doar un popor printre popoare, totuși toată istoria popoarelor din bazinul mediteranean gravitează în jurul lui Israel. Ridicarea și smerirea popoarelor oglindesc de fapt mișcări de natură spirituală, iar elementul determinant este starea spirituală a poporului Domnului. Ce pare surprinzător în acest pasaj este faptul că Domnul se așteaptă ca Asirianul să nu se mândrească, ci să se considere o simplă unealtă în mâna Domnului. Înțelegem așteptările Domnului de la Israel 9 (vezi Isaia 5 – via Domnului), dar oare nu sunt prea mari așteptările Sale de la asirieni? Cum poți aștepta ca un popor idolatru, păgân și care trăiește într-un mare întuneric spiritual, în contextul în care preoția lui Israel este fără impact, să înțeleagă că marile sale biruințe sunt de fapt îngăduite de Domnul, de Yahwe, și că principala lor slujbă este să pedepsească poporul lui Yahwe pentru neascultarea sa? În mod cert, dacă acestea erau așteptările domnului de la Asirian ele erau așteptări legitime. Ne aducem aminte de pasajele din Noul Testament, în care se afirmă că Domnul nu a lăsat fără mărturie neamurile. El S-a revelat prin creație și prin conștiință, astfel încât omul să poată înțelege că adevăratul Domn este Creatorul Atotputernic și plin de sfințenie și nu idolii făcuți de oameni și lipsiți de moralitate. Duhul lui Dumnezeu cerceta cu putere inimile oamenilor și în Vechiul Testament. Creația și conștiința erau doar instrumente în mâna Sa, dar puterea revelației venea tocmai de la cercetarea adâncă și tainică a Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu S-a revelat în vechime și prin intervenția sa în istorie, și mai ales prin intervenția Sa în istoria poporului Său. Răscumpărarea lui Israel din Egipt era cunoscută de Canaaniți după 40 de ani (vezi Iosua cap.2 – mărturia curvei Rahav), și de Filistenii după 400 de ani (vezi mărturia Filistenilor din 1 Samuel 6:6 și decizia lor de a trimite chivotul înapoi în Israel). Un alt factor esențial este rolul profeților care transmiteau mesaje și pentru neamurile din jur. Cel mai grăitor exemplu este cel al lui Ieremia:

- Așa mi-a vorbit Domnul: Fă-ți niște legături și niște juguri și pune-ți-le la gât. Trimite-le apoi împăratului Edomului, împăratului Moabului, împăratul copiilor lui Amon, împăratului Tirului și împăratului Sidonului, prin trimișii care au venit la Ierusalim la Zedechia, împăratul lui Iuda. Și spune să spună stăpânilor lor: Eu am făcut pământul, pe oameni și dobitoacele care sunt pe pământ, cu puterea Mea cea mare și cu brațul Meu cel întins, și dau pământul cui Îmi place. Acum, dau toate aceste țări în mâinile robului Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi dau chiar și fiarele câmpului ca să îi fie supuse. Toate neamurile vor fi supuse lui, fiului său, și fiului fiului lui, până va veni și vremea țării lui, și o vor supune neamuri puternice și împărății mari. Dar dacă un popor sau o împărăție nu se va supune lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului și nu-și va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, voi pedepsi pe poporul acela cu sabie, cu foamete și ciumă, zice Domnul, până îl voi nimici prin mâna lui. De aceea, să n-ascultați

de prorocii voștri, pe ghicitorii voștri, pe visătorii voștri, pe cititorii voștri în stele, și pe vrăjitorii voștri care vă zic: Nu veți fi supuși împăratului Babilonului! Căci ei vă prorocesc minciuni ca să fiți depărtați din țara voastră, ca să vă izgonesc și să pieriți. Dar pe poporul care își va pleca grumazul sub jugul împăratului Babilonului, și care-i va fi supus, îl voi lăsa în țara lui, zice Domnul, ca s-o lucreze și să locuiască în ea. (Ier.27:2-11).

Și mai grăitor este faptul că Babilonienii iau aminte la mesajul domnului prin Ieremia. Astfel, când cuceresc Ierusalimul ei nu se mândresc ca asirienii, ci iată ce spune mai marele oștii babiloniene lui Ieremia:

- Căpetenia străjerilor a trimis să aducă pe Ieremia și i-a zis: Domnul, Dumnezeul tău, a vestit mai dinainte aceste nenorociri împotriva locului acestuia; Domnul a adus și a împlinit ce spusese; și lucrurile acestea vi s-au întâmplat pentru că ați păcătuit împotriva Domnului și n-ați ascultat glasul Lui. Acum, iată, te izbăvesc astăzi din lanțurile pe care le ai în mâini! (Ieremia 40:2-4a)

Așa cum explică foarte clar Deuteronom 29:22-28, Domnul își îplinea mărturia Sa față de popoare fie că Israel asculta sau nu asculta de poruncile Lui. Dacă Israel asculta de Domnul, atunci Domnul îl înălța peste popoare, dar dacă nu asculta atunci Domnul îl pedepsea înaintea popoarelor. Domnul nu a lăsat fără mărturie popoarele din jur chiar dacă Israel și-a compromis preoția. Să nu uităm că mărturia lui Yahwe pentru popoarele din bazinul mediteranean nu a însemnat doar izbăvirea miraculoasă din Egipt. Domnul a făcut semne și mari minuni de-a lungul întregii istorii a poporului său atât în vremea cuceririi Canaanului, cât și în vremea judecătorilor, și apoi în vremea împăraților. Chiar în timpul lui Isaia, nimicirea celor 185.000 de asirieni din jurul Ierusalimului de către îngerul Domnului a fost o mare minune înaintea tuturor popoarelor. Mărturia lui Yahwe printre popoare era puternică, și de aceea așteptările Domnului de la Asirian erau legitime. Domnul se aștepta ca Asirianul să recunoască faptul că puterea sa vine de la Domnul și deci să nu se mândrească și să nu batjocorească pe Domnul care locuia la Ierusalim și care a îngăduit înălțarea sa în istorie.

Dumnezeu condamnă mândria și îngâmfwarea din inima Asirianului. Dacă Domnul are aceste așteptări de la un popor idolatru și păgân, cu cât mai mult are aceste așteptări de la poporul Său, care a beneficiat de o mărturie cu mult mai mare decât toate celelalte popoare!?

Isaia descrie atât de plastic gândurile inimii asirianului. Nimic nu este ascuns de ochii Domnului. El cunoaște gândurile ascunse ale inimii, și ne va cere socoteală nu doar pentru orice vorbă dar și pentru orice gând. Iar gândurile de mândrie și de preamărire de sine vor primi o aspră judecată. Isaia ne prezintă pe de o parte gândurile asirianului, iar pe de altă parte comentariul Domnului față de aceste gânduri ca să pricepem:

- Cât de mincinoase, neadevărate sunt aceste gânduri.
- Cât de ridicole sunt ele.
- Dar și cât de urâcioase și ofensatoare sunt ele în ochii Domnului.

Noi oamenii reacționăm și ne înfiorăm când auzim de acele „păcate mari”. Ne înfioară criminalii în serie, molestatorii de copii, dar ce semnificație are în mintea noastră situația în care cineva rostește: *prin puterea și înțelepciunea mea...*? Acest pasaj ne ajută să înțelegem cât de gravă este mândria în ochii Domnului. Asiria era un imperiu idolatru și plin de cruzime și de tot felul de păcate. Cu toate acestea, motivul principal pentru care Domnul aduce judecata asupra lui este mândria. Mândria pare a fi păcatul primordial, cel care generează apoi toate celelalte păcate, după cum se ruga și psalmistul:

- Păzește de asemenea pe robul Tău de mândrie ca să nu stăpânească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari. (Ps.19:13)

Cartea Deuteronom ne atrage atenția asupra înclinației inimii spre mândrie. Deși tânăra generație avea în față un război cu popoarele puternice ale Canaanului, Moise nu îi atenționează cu privire la puterea vrăjmașului, și nici nu îi îndeamnă la procurare de noi arme și de noi strategii militare, ci laitmotivul discursului din partea Domnului este: *veghează asupra inimii tale, Israele!* Cartea Deuteronom subliniază că provocările spirituale cele mai mari nu se găsesc neapărat în perioade de necaz și smerire, ci mai degrabă în perioade de succes, pace și prosperitate. Iar aceste provocări spirituale au în vedere tocmai predispoziția inimii pentru a se mândri. De aceea Domnul atenționează prin Moise tânăra generație astfel: aveți grijă ca după ce Domnul vă va binecuvânta și vă va da biruințe și prosperitate în acea țară frumoasă și bună în care curge lapte și miere să nu uiți pe Domnul și să zici în inima ta:

- Prin mărimea mea, (Deut.7:6)
- Prin puterea mea, (Deut.8:17)
- Din pricina bunătății mele, (Deut.9:5)
 - am obținut toate aceste binecuvântări.

Cântarea lui Moise de la sfârșitul cărții prevestește căderea lui Israel în vremuri de prosperitate:

- Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său, Și nu era nici un dumnezeu străin cu El. L-a suit pe înălțimile țării, și Israel a mâncat roadele câmpului, I-a dat să sugă miere din stâncă, undelemnul care iese din stânca cea mai tare, untul de la vaci și laptele oilor, cu grăsimea mieilor, a berbecilor din Basan și a țapilor, cu grăsimea grâului, și ai băut vinul, sângele strugurilor. Israel s-a îngrășat, și a azvârlit din picior. - Te-ai îngrășat, te-ai îngroșat și te-ai lățit! - și a părăsit pe Dumnezeu ziditorul lui, a nesocotit Stânca Mântuirii lui. (Deut.32:12-15)

Căderea lui Saul, lui David, lui Ozia, lui Ezechia au avut loc în perioade de succes. În istoria Bisericii, în primele trei secole, în ciuda prigoanelor cumplite din Imperiul Roman, creștinii s-au înmulțit peste măsură de mult. După ce statul roman a oferit Bisericii pace, pârghiile puterii, succes și prosperitate, creștinii s-au răcit, și formalismul religios a dat în floare în tot imperiul. În mod cert este greu și în vremea smeririi, dar se pare că vremea înălțării este cea mai dificilă și aceasta tocmai din pricina virusului luciferic din inima noastră.

Pedepsirea Imperiului Asirian este concomitentă cu izbăvirea rămășiței lui Israel. Profetul revine din nou la tema rămășiței. Profeția din aceste capitole pare să urmărească trei etape din planul lui Dumnezeu:

- 9:8-10:4 – Pedepsirea poporului Domnului prin Asiria
- 10:5-10:19 – Pedepsirea Asiriei de către Domnul
- 10:20-27 – Izbăvirea rămășiței care se va întoarce la Domnul

Imaginea judecății din 9:8-10:4 ne aduce aminte de cap.5. Nu la întâmplare este descrisă judecata Israelului, regatului de nord. Mesajul este clar: deși povestea are un final fericit, totuși cei mai mulți din Israel vor muri și vor fi nimiciți de pedeapsa Domnului. Finalul fericit va fi doar pentru rămășiță, și aceasta din pricina pocăinței rămășiței. Mai clar ca în alte pasaje, Isaia prevestește nu doar mântuirea rămășiței, ci și pocăința acesteia:

- În ziua aceea, rămășița lui Israel și cei scăpați din casa lui Iacov ***nu se vor mai sprijini pe cel ce îi lovea; ci se vor sprijini cu încredere pe Domnul, Sfântul lui Israel.*** O, rămășiță, rămășița lui Iacov, ***se va întoarce la Dumnezeul cel puternic.*** Chiar dacă poporul tău, Israele, ar fi ca nisipul mării, totuși ***numai*** o rămășiță ***se va întoarce***, căci nimicirea este hotărâtă făcând să se reverse dreptatea. (Is.10:20-22).

Această profeție s-a împlinit în primul rând în timpul lui Ezechia. Domnul a venit peste toată țara lui Iuda și a adus nimicire prin împăratul Asiriei. A mai rămas doar o rămășiță la Ierusalim. Rămășița s-a smerit, s-a întors la Domnul, s-a încrezut în Domnul, și a fost mântuită: într-o singură zi 185.000 de ostași asirieni au fost nimiciți în jurul zidurilor Ierusalimului. Finalul a fost fericit doar pentru rămășiță. Cei mai mulți au murit sub judecata Domnului. Iar mântuirea rămășiței a fost condiționată și determinată de mântuirea acesteia.

Observ faptul că Isaia construiește începând cu cap.6 un discurs coerent, clarificând anumite aspecte și aducând în discuție elemente noi.

- Isaia 6 – Profetul este chemat să împietrească inima poporului până când țara va fi nimicită de tot. Totuși se vestește apoi o renaștere spirituală a poporului.
- Isaia 7:1-9:7 – Este clarificată slujba lui Isaia de a împietri inima poporului: deși Isaia este chemat de Domnul să fie mai întâi un agent al mântuirii pentru popor (Emanuel – Dumnezeu este cu noi), el devine un agent al judecății și împietririi (Maher-Şalal-Haş-Baz – Grăbește-te de prădează, aruncă-te asupra prăzii), nu din pricina capriciilor lui Dumnezeu, ci pentru că poporul respinge cu nerușinare Cuvântul Domnului. Isaia rămâne un agent al mântuirii doar pentru rămășița credincioasă din popor, formată din familia și ucenicii lui. Este anunțată însă o mântuire finală a lui Israel.
- Isaia 9:8-12:6 – Se clarifică faptul că mântuirea finală a lui Israel nu vizează tot poporul, ci doar o rămășiță care se va întoarce la Domnul. Astfel, descoperim că termenul de rămășiță are două sensuri distincte: mai întâi se referă la rămășița credincioasă din popor reprezentată de Isaia și ucenicii lui, iar apoi se referă la

acea parte din popor care după pedepsirea celei mai mari părți din popor, se va întoarce la Domnul și va fi mântuită.

Isaia 6 deci introduce niște concepte care apoi sunt clarificate de următoarele două calupuri profetice: 7:1-9:7 (care clarifică în primul rând natura slujbei profetului, agent al împietririi), iar apoi 9:8-12:6 (care clarifică condițiile și semnificația izbăvirii finale a lui Israel). Observăm deci că profețiile nu ne sunt prezentate la întâmplare în cartea Isaia. Ele sunt aranjate cu grijă pentru a forma un discurs teologic coerent.

Atât în Isaia 7:1-9:7, cât și în Isaia 9:8-12:6 profeția glisează în ultima parte spre vremurile mesianice. Acest lucru ne confirmă că evenimentele istorice din timpul lui Isaia creionează o paradigmă pentru o vreme mai îndepărtată. Dacă în Isaia 7-9a evenimentele din timpul lui Ahaz creionează o paradigmă mesianică, Isaia 9b-12 ne demonstrează că și evenimentele din timpul lui Ezechia realizează exact același lucru. Profeția 10:28-12:6 operează o glisare profetică de la perioada înconjurării Ierusalimului de oștile lui Sanherib către restaurarea finală adusă de Mesia. Într-adevăr, versetele 10:28-34 indică apropierea oștilor asiriene de Ierusalimul în care se afla Ezechia. Sunt comentatori care semnalează că nu acesta a fost exact traseul urmat de Rabșache în apropierea sa de Ierusalim. Acest fapt ar putea avea următoarea explicație: ori datele istorice sunt fragmentare, lacunare, ori însăși acest fapt ne sugerează că profeția nu s-a împlinit în mod final în timpul lui Ezechia. Am învățat deja că o profeție are mai multe faze de împlinire și elementele care nu s-au împlinit ne demonstrează că mai există o fază viitoare de împlinire plenară a profeției.

După pasajul care ne zugrăvește apropierea oștilor asiriene de Ierusalim urmează:

- APOI, o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui....ATUNCI lupul va locui cu mielul...nu se va mai face nici un rău. (Isaia 11)

În loc să descrie izbăvirea Ierusalimului prin îngerul Domnului din timpul lui Ezechia, profetul glisează spre izbăvirea finală a lui Israel de către Mesia Însuși. Nu mai încercăm să încadrăm imaginea profetică în prima sau a doua venire. Am învățat că de multe ori cele două venituri se suprapun în profeții. Așa pare a fi și situația profeției din Isaia 11. Deși cele mai multe detalii au în vedere a doua venire, versetele 1,2 și 3a pot include și prima venire. Profeția evidențiază **neprihănirea Odraslei** și apoi **dreptatea** pe care o va aduce pe pământ. Ce nu au reușit să facă urmașii lui David, va reuși totuși să facă un Fiu al lui David! Profeția are în vedere mai multe aspecte ale lucrării lui Mesia:

- Ieșirea lui Mesia din tulpina lui Isai (v.1)
- Neprihănirea lui Mesia (v.2,3a,5)
- Judecata dreaptă adusă de Mesia (3b-4a)
- Nimicirea celui rău cu suflarea gurii Lui (4b)
- Restaurarea creației (6-8)
- Restaurarea umanității: Binele și cunoașterea Domnului vor stăpâni pe pământ!(9).

- Atât a neamurilor care se vor întoarce la El (v.10)
- Cât și a rămășiței lui Israel (10:11-12:6)

Deci Mesia:

1. Vine pe pământ din tulpina lui Isai
2. Trăiește în neprihănire
3. Aduce o judecată dreaptă
4. Restaurează creația
5. Restaurează umanitatea: atât neamurile, cât și pe Israel!

Deci, situația de criză din timpul lui Ezechia urmată de o izbăvire miraculoasă, anticipează o nouă situație de criză a poporului Israel, urmată de data aceasta de izbăvirea finală a lui Israel adusă de Mesia Însuși. La ce să se refere situația de criză anticipată de criza asiriană?

Romani 11 ne arată că este în primul rând vorba de o criză spirituală. După respingerea lui Isus, Israel a căzut într-o împietrire și robie spirituală cu atât mai mare decât cea din timpul lui Ezechia după respingerea mesajului lui Isaia, cu cât mai mult cu cât Isus este mai mare decât Isaia. Criza din timpul lui Ezechia era deopotrivă spirituală și fizică. Marea întrebare este dacă acea criză din Israel care va precede a doua venire a lui Mesia este doar spirituală sau este și de natură fizică, politică?

Versetul 4 se pare că anticipează din perspectiva autorilor Noului Testament nimicirea lui Antihrist și a împărăției lui:

Isaia 11:4	2 Tes.2:8
Va lovi pământul cu toiagul Cuvântului Lui și cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău.	Și atunci se va arăta acel Nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale , și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. (2 Tes.2:8)
	Vezi și Apoc. 20:15,20,21

Deci nimicirea Împăratului Asiriei ar putea prevesti nimicirea lui Antihrist. Mândria Asirianului și batjocurile Sale față de Domnul (vezi Isaia 10:10-11, Isaia 36-37) prefigurează batjocurile pe care Antihrist le va rosti față de Domnul (vezi 2 Tes.cap.2 și Apoc.13). Întrebarea este dacă Împărăția lui Antihrist va genera și acțiuni militare și politice împotriva lui Israel, asemenea Imperiului Asirian, sau doar va întreține criza spirituală în care deja se află poporul evreu? Rațiunea ridicării Imperiului Asirian în istorie ar putea anticipa rațiunea ridicării Împărăției lui Antihrist? Acestea nu sunt întrebări ușoare și trebuie să le răspundem cu mare atenție, fără să ne grăbim.

Imperiul Asirian a fost o unealtă în mâna lui Dumnezeu prin care și-a pedepsit poporul Său. Acum în Noul Legământ, poporul Său este Biserica, dar și Israel mai are un rol în Noul Legământ. Împărăția lui Antihrist ar putea fi o unealtă prin care Domnul să își pedepsească Biserica Sa? Sau pe Israel? Sau și pe Biserică, și pe Israel? În cartea Daniel cornul cel mic se ridică în istorie ca rezultat al înmulțirii fărădelegii poporului lui Dumnezeu:

- La sfârșitul stăpânirii lor, **când păcătoșii vor fi umplut măsura fărădelegilor**, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. (8:23)

Antioh Epifanes IV s-a ridicat în istorie ca rezultat al înmulțirii fărădelegilor în Israel și ca să pedepsească pe poporul Israel. Antioh Epifanes este și o prefigurare a lui Antihrist. Cu siguranță nu toate elementele din viața sa își găsesc corespondent în lucrarea viitoare a lui Antihrist. Acest element specific din Daniel 8:23 își găsește vreun corespondent în viitor?

În Apocalipsa 1-3 ni se prezintă modul în care Hristos Își judecă Biserica. După cum ne spune Petru: judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. În Apoc.1-3 Hristos judecă fiecare Biserică locală în parte, și nu Biserica Universală. Întrebarea este: va fi un moment în istorie în care El Își va judeca Biserica Sa universală? În 2 Tes. cap.2, Pavel scrie că Antihrist va intra în templul lui Dumnezeu și se va da drept Dumnezeu, și va avea loc lepădarea de credință. Apoi, ne este prezentată amăgirea întregii lumi. Se pare că lucrarea sa de amăgire vizează întâi Biserica, și apoi lumea. Dacă lepădarea de credință vizează cea mai mare criză spirituală din istoria Bisericii, atunci Antihrist ar putea fi o unealtă în mâna Domnului prin care Își va pedepsi Biserica Sa. Sunt mai multe pasaje în Noul Testament care ne sugerează că în ultima parte din istorie răul își va atinge apogeul în lume. La fel cum înainte de potop s-a umplut paharul fărădelegii omenirii, la fel cum înainte de nimicirea Sodomei și Gomorei, fărădelegile celor două cetăți au ajuns până la cer, la fel se pare că va fi și înainte de momentul judecății finale. Dar mulțimea păcatelor din lume reflectă de obicei criza spirituală din poporul lui Dumnezeu. Înainte de potop paharul fărădelegilor s-a umplut deoarece fiii lui Dumnezeu s-au căsătorit cu fetele oamenilor. Când rămășița celor credincioși și-a pierdut valorile și identitatea, răul a triumfat în lume (vezi Genesa 6).

Toate aceste lucruri ne fac să emitem următoarea ipoteză:

- Ridicarea lui Antihrist în istorie va avea ca scop pedepsirea Bisericii și a lumii, și va fi ca răspuns la necredințioșia Bisericii și înmulțirea fărădelegii din lume. Pedepsa va conta în primul rând într-un duh de amăgire, dar va putea include și componente fizice.

Oare la aceste lucruri se gândea Petru atunci când spunea în epistola sa:

- Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la **Casa lui Dumnezeu**. Și dacă începe **cu noi**, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă **cel neprihănit** scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit și păcătos? (1 Petru 4:17-18).

Pentru Petru, Casa lui Dumnezeu nu este nici poporul evreu, nici Templul de la Ierusalim, ci **noi, cei neprihăniți**, adică Biserica Sa! Petru ne vorbește despre o judecată care nu a început, dar stă să înceapă! El ne spune că suntem în clipa, sau în timpul când această judecată stă să

înceapă. Fie are în vedere o judecată care a avut în primul secol, fie el crede în cuvintele Mântuitorului care le-a spus: ***Fii gata! Eu vin curând!*** Dacă Petru are în vedere a doua variantă, atunci el cel mai probabil se referă la cernerea, testarea, și judecarea Bisericii prin lucrarea lui Antihrist. Astfel, după cum necruțătorul Imperiu Asirian a fost o unealtă în mâna Domnului, și împărăția lui Antihrist va avea rolul ei în istoria guvernată de Dumnezeu.

Isaia 11 și 12 ne prezintă lucrarea lui Mesia. Observăm că autorul insistă cel mai mult pe restaurarea lui Israel. Cu alte cuvinte, pentru autor, restaurarea lui Israel pare a fi cel mai important aspect al lucrării lui Mesia. Neamurile sunt menționate și ele în 11.10:

- În ziua aceea, Vlăstarul lui Isaia va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va fi locuința Lui.

Isaia ne vorbește de mântuirea neamurilor mai mult de cât orice alt profet al Vechiului Testament. Mesia va aduce mântuire și Neamurilor, și chiar dacă trezirea printre Neamuri va începe de la prima sa venire (după cum vom vedea în ultima parte a cărții Isaia), a doua sa venire nu va însemna luarea harului de la Neamuri, ci o mai mare trezire printre Neamuri. În contextul celei de-a doua veniri, nu doar Israel se va întoarce la Domnul, ci și o mulțime de neamuri. Cu toate acestea, Isaia nu insistă pe mântuirea Neamurilor, ci pe mântuirea rămășiței lui Israel. De ce este așa de importantă mântuirea rămășiței lui Israel? În confruntarea dintre Dumnezeu și Satan, cel rău va încerca să nimicească promisiunile lui Dumnezeu. Una din cele mai frecvente promisiuni rostite de Dumnezeu este că Israel va rezista în istoria ca națiune, și într-un final se va întoarce la Domnul. Satan încearcă din răpputeri să nimicească această promisiune. Dacă el reușește să distrugă măcar o promisiune a lui Dumnezeu, atunci el a câștigat războiul, pentru că ar dovedi că Dumnezeu nu este ceea ce pretinde că este. Cel rău a pus la îndoială caracterul lui Dumnezeu, și vrea să dovedească acest lucru. Dacă Domnul nu Își împlinește o promisiune, înseamnă că poate fi pus la îndoială. Biblia ne pune în lumină lucrarea lui Satan de a distruge poporul Israel. În cartea Estera, prin Haman, el încearcă nimicirea întregului popor evreu, iar în Apocalipsa 12, primul lucru pe care îl face cel rău când este aruncat pe pământ este să se năpustească asupra **femeii**, adică asupra poporului evreu. Aceste imagini profetice ne sugerează că o componentă a lucrării lui Antihrist va însemna tocmai încercarea de a distruge poporul evreu. La fel cum în vremea lui Ezechia va rămâne doar o rămășiță, la fel și în vremea de pe urmă va mai rămâne doar o rămășiță. Dacă rămășița va fi distrusă, promisiunea va fi nimicită. Închipuiți-vă ce mare va fi miza. Iată de ce mântuirea rămășiței de către Mesia Însuși reprezintă un aspect fundamental și atât de important din lucrarea Sa.

Cap.11-12 insistă, asemenea cap.10, că mântuirea rămășiței se va face în baza pocăinței acesteia. Mântuirea va fi în primul rând spirituală. Este un contrast între judecata lui Dumnezeu din 9.8-10.4 asupra poporului Domnului, și mântuirea rămășiței descrisă în 11:11-12:6.

Judecată	Mântuire
Pizma din poporul Domnului (9:21)	Disparația pizmei din popor (11:13)
Mânia Domului nu se potolește (9:12)	Mânia Domnului S-a potolit ! (12:1)

Căci poporul nu se întoarce, nu Îl caută și nu se încrede în Domnul.(9:13)	Poporul caută, laudă și se încrede în Domnul (12:1-6).
Dați pe mâna vrăjmașilor și a Filistenilor.(9:12)	Vrăjmașii nimiciți și evreii vor zbura pe umerii Filistenilor.(11:14)

Acesta este rolul cap.12. El vrea să ne arate că la fel cum rămășița din Ierusalim de pe timpul lui Ezechia a fost mântuită în baza pocăinței ei, la fel va fi și la finalul istoriei. Israel va fi izbăvit pentru că ***se va întoarce la Domnul!*** După ce în cap.9b și 10a leitmotivul era: Și mânia Lui nu se potolește, în sfârșit, în cap.12 poporul cântă: Mânia Ta S-a potolit!, și ni se arată și motivul: pentru că poporul S-a întors la Domnul. Fără pocăință, nu este mântuire.